

נקודה למחשבה

המהדורה
השבועית

פרשת
שמות

גליון מס' 76

לקבלת
העלון במייל,
תגובות, הארות והערות-
0527-696-749 או
Nekuda52@gmail.com
לתרומות- חשבון 446007, סניף
533, בנק הפועלים.
לציין לעלון.

ניתן להקדיש
את העלון
לעילוי נשמה, לרפואה
וכן לישועה.
700 ₪ = 5000 עלונים
נטו להדפסה
וחלוקה

דהיינו, כל היום הם מנגנים במנגינות של- "אם היה לי...", "תראה אותנו...", "חבל ש..."
ועד שהאדם התקדם למשכורת יפה בעבודה- עדיין העיניים שלו על מי שמעליו, תמיד,
ואפילו מי שהתמנה להיות **סמנכ"ל** בחברה- כך שמו, כי כל שאיפתו וחלומה היא להגיע לזמן שהוא יודיע לבוס- "סע מנכ"ל"...

זה מזכיר לי את המשל, על **אותו חתן שקיבל ירושה ענקית מחמותו. באותם זמנים, נהוג היה לקבור את המתים בארון. פנה החתן אל הקברן וביקש הצעת מחיר לארון קבורה. הודיע לו הקברן שמחיר ארון קבורה הוא 1000 דולר**

**-התאונן החתן "אבל זה יקר מאוד!"
-השיב לו הקברן "אתה צודק, אבל אני מדבר על חומר טוב, זה סנדוויץ' אדום. יודע מה, יש לי גם ארון שעשוי מלאמין ב- 500 דולר, טוב לך?" -"עדיין יקר!"
- "יש 'סיבית' פשוט ב- 250 דולר, נו, לעטוף לך?"
שאל אותו החתן "תגיד, יש משהו ב- 20 ₪?"
ענה הקברן- "אין בעיה, תביא את חמותך נתקין לה ידיות!!!"**

החתן דנן, זכר מחמותו רק את הפרצופים החמוצים, וזו דרכו של כל אחד בעולם, שרק את הרע שעשו לו הוא זוכר...

כעת נעצים את הקושיה- איך יש כאלו שענייהם צרות בהצלחת אחרים, ומקנאים בהם- "למה הוא כן ואני לא?"
ויותר גרוע- אלו שיש להם צרה וקשה להם, אבל חושבים שאם גם לחבר יהיה סבל הם יהיו רגועים, שעליהם נאמר "צרת רבים- נחמת שוטים"...

והכי גרוע- אותם אנשים ש"**מפריע להם ההצלחה והאושר של האחר, יותר מהשק של הייסורים והסבל שהם סוחבים**"
(ר' ישראל סלאנטר זצ"ל)... בקיצור, איך יכול להיות שיש כתות כאלו שכל כך רחוקות מלהודות ולהוקיר טובה?

את התשובה לכך מביא ר' ירוחם ממיר, שאומר- שהמכנה המשותף לכל הכתות הללו- הוא **הרגשת החוסר...**
"הדירה קטנה לי מידי... הבנים שלי יכלו להיות יותר מחונכים... אשתי לא בדרגה שלי... העבודה שלי מתחת לרמה שלי... המשכורת לא משקפת את השקעתי..."
יש לי- אבל זה עדיין לא זה...

חלום של סמנכ"ל

לדעת שהקב"ה מלא עולם, ומלוא כל הארץ כבודו- זאת כולם יודעים...

להבין שחובה להודות לבורא על הטובות שעשה, ולבקש ממנו על החסדים שיעשה- זאת כולם מבינים...

אז, אם כן, **מה הצורך ללכת לבית הכנסת ? ומה העניין במניין ?** מה כל-כך גרוע להתפלל בבית (ב'כותל' הפרטי שלי) ? אם הקב"ה בכל מקום, ומאזין לי 24\7- מה הבעיה בכלל להתפלל ביחיד ?

הרמב"ן ע"ה (שמות יג) עונה על כך, וזה לשונו- "וכוונת רוממות הקול בתפילות, וכוונת בתי הכנסיות חכות תפילת הרבים- זהו שיהיה לבני אדם מקום, (אליו) יתקבצו ויודו לא-ל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריותיך אנחנו".

אם נעייין טוב בדבריו, נשים לב, שהוא רצה לחדש לנו, **שלא רק בחנוכה יש עניין פרסומי ניסא, אלא בכל השנה יש מצוה לפרסם את הנס ברבים-** וכל מה שאנו הולכים לבית הכנסת, זה בסך הכל לפרסם את ההודאה לבורא שבראנו וממשיך עלינו טובות תמידיות...

בקיצור, ככל שנזמר שירי תודה לה' ומזמורי תהלים, כל היום, בקול וברוב עם- כך נהדר יותר במצוות ההודאה...

אבל, ישנה קושיא, לא קטנה, על לא מעט אנשים...
מדוע המציאות מראה, שרוב האנשים, לא רק שאינם מזמרים על הנסים הפרטיים שלהם, ולא רק שהם שוכחים בכלל להודות על הטובות שמושפעים להם מהשמים, אלא שהם מעזים להתלונן על מצבם? **כל רגע הם פולטים 'נמאס לי' ו'אוףףף' ארוך...** מדוע???

מתרץ זאת רבינו בחיי ע"ה- "**התעלמות האנשים מהביט אל טובות הבורא אליהם, כי כל אשר יגיעו אליו- מבקשים מה שלמעלה ממנו**"... ונסביר דבריו...

דרך העולם הוא- שמי שיש לו דירה- כבר מתכנן על קוטג', מי שיש לו רכב סחוקי- חושב להשתדרג לטויוטה ואח"כ למרצדס. בקיצור- יש לו מנה (מאה) רוצה מאתים...
וממשיך רבינו בחיי- "**...ובזה תתמעטנה בעיניהם הטובות הרבות**"

ועל כך אומר דוד המלך ע"ה: **אם חסר לך - סימן שאין לך יראת שמים** "כי אין מחסור ליראיו" (תהלים לד,י)... יכול להיות שהאריות וההפירים רשו ורעבו, אבל "ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב"...

אם התלונות הם אזרח קבוע בפה שלך - זה רק סימן ותמרור אזהרה שאומר לך - 'שים לב לרוחניות שלך'...

ולכן אמר יעקב אבינו "כי חנני אלוקים וכי יש לי כל" (בראשית לג,יא) - כיון שיש לי אלוקים ואני ירא ממנו - לכן אני מרגיש שיש לי כל...

אם הבורא שהוא 'תכלית החסד' תדיר מול עיניי - איך אני יכול לחשוב שחסר לי משהו...

איש עסקים בסוף יום עבודה קשה, לפני שנרדם, הבטיח להקב"ה:

"אחח, ריבונו של עולם, אם אזכה ב- 20 מיליון ₪, אני מבטיח שאעזוב את העסקים, ואשב ללמוד יום שלם בכולל, בלימוד בהתמדה ובתענית דיבור" ... ונרדם...

בלילה בחלום ענה לו הקב"ה "חמוד שלי, בקשר למה ששאלת, רציתי שתדע-יש לי מספיק כאלה (אברכים) שעושים את זה ב- 1800 ₪ לחודש"...

כי אם זה היה הכי טוב לך - אין ספק שהבורא היה גורם זאת... כשהקב"ה נמצא לפניך תדיר - מה לך להתערב לו בניהול העולם...

ונשאל את עצמנו: האם כל בוקר כשאני מברך **"שעשה לי כל צרכי"** - אני מתכוון לזה או שאני משקר? כי אולי לא כל צרכי מלאים?

האם אחרי שסיימתי את המנה העיקרית באולם, ואני מברך **ברכת המזון** ואומר "ואכלת ושבעת וברכת" - האם באמת השבעתי את רעבוני או שאתאכזב אם לא אקבל מהקינוחים, וממילא זה חשש ברכה לבטלה?

הגיע הזמן שארגיש 'מלא', שאחוש שהיום הזה הוא עיקרי, ולא עוד יום בדרך לסיפוק תאוותי ביום אחר, הגיע הזמן שאתמלא ב'יראת שמים'...

טוב הבנו, אבל איך משיגים יראת שמים?

קודם כל, יש **להתבונן - איך "מלא כל הארץ כבודו", שהקב"ה משגיח על הכל, ואין נסתר ממנו...**

ואחרי התבוננות כזו בהתמדה, אני יכול להגיע להכרה שהבורא יתברך נמצא בכל מקום, ואני עומד לפניו ממש בכל עת...

"ואז ממילא תבוא בו היראה והפחד פן יכשל במעשיו" (מסילת ישרים פכ"ה)

מחיר נסיעה

השעה הייתה אחת אחר חצות, כשהטלפון צלצל ללא הפסקה בחדר המלון. אנריקו ולוצ'י התהפך במיטתו. הוא היה עייף מאד לאחר הטיסה המפרכת מארגנטינה לסינ. ומהנסיעה הארוכה משדה התעופה בבירה בייג'ין עד למחוז סיצ'ואן, שבו היה מפעל השעונים שבבעלותו. הוא תהה מי זה יכול לצלצל בשעה כה מאוחרת. והרים את השפופרת בחטף "כן", אמר תוך כדי פיהוק ארוך. "מי זה?" "שלום אדוני, מדבר הו צ'אן, פקיד הקבלה של המלון. בגלל מזג האוויר הסוער והתראות על סופת הוריקן, החליטה הנהלת המלון לפנות את שוכני החדרים הגבוהים אל הקומות הנמוכות ליתר ביטחון. אני מתנצל על אי הנעימות". "אני כבר יורד", ענה איש העסקים הארגנטינאי לפקיד הקבלה. עכשיו נזכר שכשנסע למלון, שרר בחוץ ערפל סמיך, וגשם שוטף מלווה בברקים ורעמים ירד כל הדרך. אנריקו ולוצ'י קם ולבש את

בגדיו, שטף את פניו בזריזות ויצא מהחדר תוך שהוא גורר את מזוודותיו, ועוקב דרך חלונות הזכוכית אחרי הסערה המתחוללת בחוץ. כשהגיע ללובי, ביקש הפקיד לתת לו מפתחות לחדר בקומה נמוכה יותר, אך אנריקו התקשר קודם למנהל המפעל שלו, שהתגרור בסיצ'ואן, כדי להתייעץ האם כדאי בכלל להישאר במחוז, או שעדיף לחזור לארגנטינה. "סופה כזו נמשכת כאן, בסיצ'ואן, לפחות שבוע ימים", השיב לו המנהל הסיני, "אם אתה יכול, עדיף לך לחזור לארצך ולחזור הנה רק בעוד שבוע". איש העסקים הארגנטינאי ניגש לדלפק הקבלה של המלון, והודיע לפקיד "אני עוזב את המלון וחוזר לבייג'ין", "תזמין לי מונית בבקשה!". הפקיד הרים את הטלפון, מספר מילים בסינית מהירה, ומיד חזר לאנגלית: "בבקשה אדוני, המונית שלך תחכה בחוץ בעוד חמש דקות".

עד מהרה נשמעו צפירות המונית מחוץ למלון. אנריקו לבש את מעילו וכיסה את ראשו כשיצא אל הגשם השוטף. הנהג יצא מהמונית, סייע לו להעמיס את המזוודות בתא המטען, ופתח עבור הנוסע המכובד את דלת המושב האחורי. "כמה עולה הנסיעה?" שאל אנריקו. כבעל מפעל מקומי, הוא נסע כבר פעמים רבות את הדרך ממחוז סיצ'ואן עד לבירה בייג'ין. הוא תיאר לעצמו שהפעם המחיר יהיה גבוה מהרגיל עקב הסערה, אך לא תיאר לעצמו עד כמה. "חמישים דולר", ענה הנהג. "מה???" פרצה השאלה מגורנו של אנריקו ההמום. זה היה פי עשרה מהמחיר הרגיל, "אני לא מוכן לשלם יותר מעשרה דולר - וגם זה הרבה מאוד!". "זה המחיר", התעקש הנהג הסיני. "אם אתה לא מעוניין, אתה יכול לרדת מהמונית". אנריקו חשב במהירות. מזג האוויר הפך גרוע מרגע לרגע ואין שום טעם לחזור לבית המלון, עליו לנהוג בחכמה. "טוב, יש לי ברירה?!"... נאנח הארגנטינאי והורה לנהג להמשיך בנסיעה. נהג המונית חייך לעצמו בחשאי. כבר חודשים רבים שלא נפל לידיו טרף קל כזה: איש עסקים זר ביום סופה וסערה. מתי עוד אפשר להרוויח משכורת חודשית בשעתים - שלוש של עבודה?! הדרך עברה בשתיקה, ולאחר שעתים וחצי הגיעה המונית לשדה התעופה במרכז בייג'ין. "בבקשה", הכריז הנהג באדיבות מזוייפת, והוציא את מזוודותיו של אנריקו אל המדרכה. אנריקו שלף שטר של מאה דולר מארנקו. "יש לך עודף?" שאל. הנהג חזר למושב, וחייטט בתיקו כדי להוציא את העודף. "היי, רק רגע", אמר אנריקו לפתע, "נפל לי הכסף, אתה יכול להדליק את האור מאחורה?" נהג המונית הדליק את האור הפנימי של המכונית, ואנריקו ולוצ'י התכופף במושב האחורי ובחן את רצפת המונית. לאחר כמה דקות של חיפוש, התרומם אנריקו, "אי אפשר לראות כך כלום", אמר לנהג, "חכה לי פה רגע, אני ניגש לחנות הסמוכה לקנות פנס כדי למצוא את הכסף".

איש העסקים הארגנטינאי יצא מהמונית, והלך לכיוון חנות הסמוכה. בזכוכית של חלון הראווה יכול היה לראות מה מתרחש מאחורי גבו, ומה שחשב שיקרה - אכן קרה: המונית עקרה ממקומה ויצאה בנסיעה מהירה מהמקום. אנריקו חייך לעצמו והסתובב לקחת את המזוודות שהמתינו לו על המדרכה. הנהג הסיני עשה בדיוק כפי שהוא צפה שיעשה: הוא יברח ויעצור בעוד כמה רחובות, כדי למצוא את השטר האבוד של מאה הדולר ליד המושב האחורי... ואכן שלוש דקות לאחר מכן, במרחק כמה רחובות, עצר נהג המונית הסיני והחל לחפש בלהיטות את השטר האבוד. בתחילה לא מצא כלום, אבל לאחר כמה דקות, מצא שטר מקופל של חמישה דולר, שאליו מוצמד פתק כתוב באנגלית, "ידידי הנהג, אם אתה חושב שאתה חכם - אני יותר חכם ממך! קח לך חמישה דולר, שזה המחיר הרגיל של נסיעה, ותגיד תודה רבה, כי אם לא הייתי אדם ישר, לא הייתי משאיר לך אפילו את זה..."

ללמדך ולהזהירך - "תפסת מרובה - לא תפסת!"

לעזרה נטו בהדפסה - השבון 446007, סניף 533, בנק הפועלים. לציין לעלון.

יעקב מנשריאן.

להצלחת המסייעים בהגהת הוצאת והפצת העלון וב"ב, יעקב ודפנה מנשר, תומך ויעל לוי, איריס מטרי וב"ב, עובדיה בן טובה, **לרפוא"ש**: יצחק בן טובה, שרה חיה בת נעימה, סעדה אשרה בת חנה חנינה, משה מואזי בן גרציה, שרה בת מוניר, מאיר בן שמחה, לידיה בת אילנה. **לזיווג הנון**: לאה בת אלינור, הילה בת אלינור, טל טלי בת שושנה, יונתן בן שושנה, יוסף חיים יקותיאל בן שרה חיה. ולהבדיל, **לעלון"ב מו"ר ר' עובדיה יוסף בן גורגיה זצוק"ל**.